

БОЄЦЬ ТРУДОВОГО ФРОНТУ

Нині Україна переживає найтяжчі часи за всю історію своєї незалежності: тисячі наших співвітчизників вимушені відстоювати територіальну цілісність та суверенність її східних рубежів. Але перемога кується не лише на передовій в АТО, а й в тилу. І це аж ніяк не перебільшення. Адже, якщо людина ще може у відповідальний момент зібрати всю волю в кулак і виконати бойове завдання «через неможу», то, наприклад, військову техніку до кожного випробування, а надто до бою, потрібно ретельно обслужити і підготувати.

Одним із тих, хто належно забезпечує боєздатність свого підрозділу у районах виконання бойових завдань на Сході України, займаючись ремонтом, відновленням та поставкою військової техніки в АТО, є військовослужбовець 2-го батальйону 14-ої окремої механізованої бригади Микола Миколайович Войтович з с.Вичівка, який наразі перебуває вдома у відпустці. Отож, ми мали змогу зустрітися і поспілкуватися з ним безпосередньо.

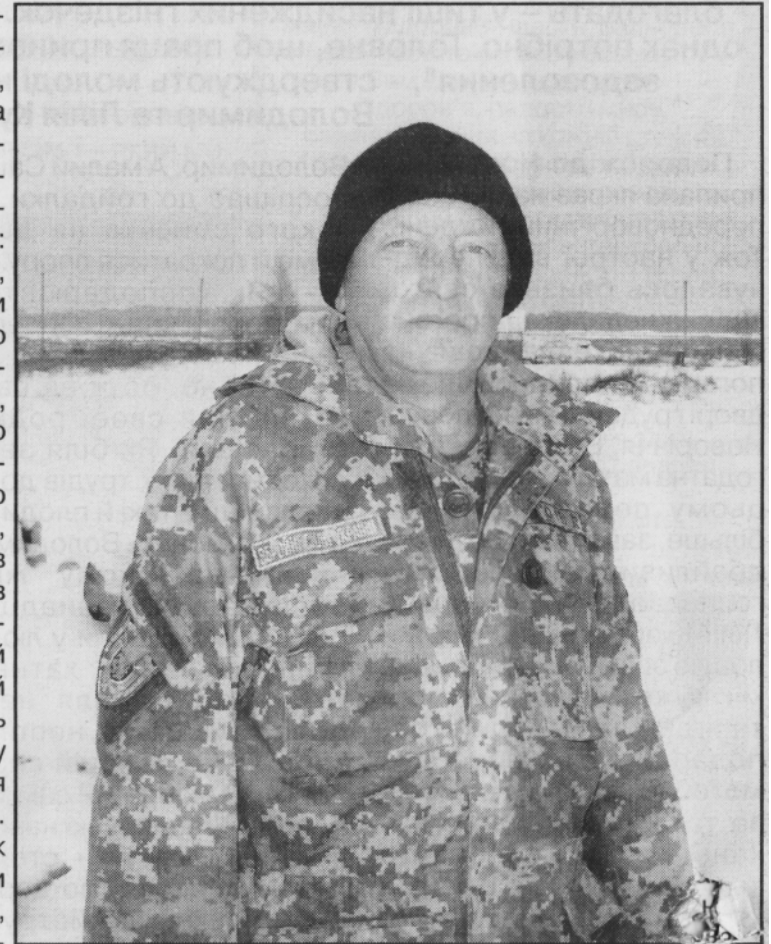
До війська 49-річний Микола пішов добровольцем ще під час четвертої хвили мобілізації. Каже, що не міг всидіти вдома і спокійно спостерігати за тим, що діється на Донбасі. Отож сам пішов до військкомату, пройшов без проблем там медкомісію і 12 лютого 2015 року відбув на Рівненський полігон, на військову підготовку.

- По своїй колишній армійській

в нього раптово прихопило серце і чоловік потрапив у рівненський госпіталь. Тамтешні медики констатували невтішний діагноз: стенокардія (певне, наслідок ускладнення після простудного захворювання, отриманого ним на зимовому полігоні) і винесли вердикт – «обмежено придатний до військової служби...»

- Але, при цьому військові ескулапи дали заключення, що моя хвороба не пов'язана з проходженням військової служби, - розповідає далі Микола, - тож мене не комісували і після нетривалого лікування в госпіталі, знову направили на полігон. При цьому мені недвозначно натякнули, що комісія може бути за ену суму зелених. Та платити за це, тим більше за свою недугу, я не став, і як наслідок, при черговому розприділенні, потрапив у 2-й батальйон 14-ої окремої механізованої бригади (колишня 51-ша), яка базується у м.Володимир-Волинський. З травня 2015 року мій батальйон відправлявся на Схід, а мене перед відправкою викликали в штаб, де повідомили, що на передову по моїй хворобі мене в жодному разі не візьмуть, якби я не добивався. І порадили їхати або назад в госпіталь, мовляв, хай там мною опікуються, або відправляють на військкомат додому чи лишають служити на базі. Додому мене, зрозуміло, ніхто не відпустив, отож я опинився на базі бригади у Володимирі-Волинському. Прийняли мене там дуже добре, а коли дізналися, що я маю права водія та тракториста-механізатора і добре

тривалий та кропіткий і треба добряче потрудитися, щоб вона отримала нове бойове дихання. Крім цього, поступали до них і вантажні автомобілі: КАМАЗи, Зіл-131, ГАЗ-66. Ці машини хоч і були на ходу, бо надходили, в основному, від волонтерів, але їх також потрібно було ретельно перевірити. «Великою проблемою було, що наш колектив ремонтників не був стабільним і постійно мінявся: той відбував в АТО, той звільнявся, той десь переводився на іншу посаду, - зізнається мій співрозмовник. – Постійний кістяк колективу складала лише наш комбат, майор Ольшанський, старшина Бугайчук і я. Траплялося, що й залишались ми всього втриьох, а ремонтувати і поставляти техніку треба було невідкладно – для нас тоді не було ні вихідних, ні сну, і з ангарів ми не виходили ні вдень, ні вночі. Адже розуміли: бойові машини та військова техніка дуже потрібні нашим хлопцям в АТО. І робили все можливе, щоб затримок з поставкою відновленої техніки не було.

їхнього 2-го батальйону, а й для решти підрозділів 14-ої бригади. По завершенню ремонту, вся ця техніка спочатку проходила відповідні випробування на виносливість, які проводив теж Микола Войтович, вижимаючи від неї все, на що вона здатна, щоб пересвідчитися, що вона не відмовить потім на Донбасі. Після цього техніку у них скрупульозно приймала спеціальна комісія,

спеціальності я не підійшов – свого часу служив у ракетних військах стратегічного призначення на ракетній базі в Казахстані, тому довелося заново проходити військовий вишкіл, – розповідає мій співрозмовник. – Жили ми там же, на полігоні, в палатках, у котрих в лютому-місяці було дуже холодно, пічки-«буржуйки» допомагали мало. Всім навіть одіал не вистачило, то ми, хто старіший за віком, віддавали їх молодим. Бракувало і матраців... Уже потім, як про це дізналися волонтери, нам привезли і передали від них все це та інші теплі речі... На полігоні багато часу приділяли вогневій підготовці – з автоматами не розлучались навіть в обід. Ще нас вчили охороняти блокпости, правильно маскуватися, копати окоп, надавати першу медичну допомогу тощо. Загалом, вчили воювати, бо ж не секрет, що багато хто з мобілізованих не знав навіть як джгутом користуватися, не кажучи вже про автомат...

Підготовка тривала майже місяць і весь цей час Микола Войтович нарівні з молодими хлопцями бігав, стріляв, долав смугу перешкод і був не тільки одним із кращих бійців, а й свого роду авторитетом, якого всі поважали. В цій якості у нього навіть брали інтерв'ю телевізійники з обласних телеканалів, які приїздили на полігон. Потім розпочалися розподілення у військові частини. За словами Миколи, першими за поповненням до них прибули представники підрозділу морської піхоти з Очакова. Але поскільки ті відбирали бійців лише віком до 35 років, то він за цим критерієм туди не підпадав. Власне, як доброволець, Микола хотів проходити подальшу службу у добровольчому батальйоні «Горинь». Однак, цим його планам не судилося збутися – сталося так, що на полігоні

розбираюсь як в колісній, так і гусеничній техніці, то й взагалі зраділи. Справа в тому, що на той час два величезні ангари бригади були вщент заповнені несправними бронемашинами та військовими вантажними автомобілями, а лагодити їх не було кому – не вистачало потрібних

На фото: М. Войтович біля відремонтованого МТЛБ

спеціалістів. Практично вся ця техніка, особливо бронемашини – бетеери, БМП, БРДМи, МТЛБ і навіть танки Т-64 були з так званого консервованого «НЗ», ще радянських часів – її всю треба було перепроверити, поідгонити, відремонтувати, доукомплектувати і випробувати, щоб вона потім не відмовила десь на першому ж кілометрі, а тим більше – в бою. Бо після ремонту відновлена техніка постачалася нашим хлопцям на Донбас. Відтак, займатися цією важливою і відповідальною справою довірили мені...

За словами Миколи Войтовича, ремонт бронетехніки – процес доволі

Таким чином, з наведеного можна зробити висновок, що стара військова приказка «Перемога кується в тилу» - залишається цілком актуальною і в наш час. Такої ж думки і Микола Войтович.

– Кожен з бійців кує перемогу на своєму фронті, на своєму місці, де б

він не перебував - на передовій чи в тилу. А повертати у стрій військову техніку, яка так необхідна нашим хлопцям на Сході – це почесна і благородна справа, – каже воїн-ремонтник. – І я разом з своїми товаришами по службі докладаю до цього максимум зусиль. До своїх обов'язків ми ставимось більше ніж сумлінно і відповідально, бо знаємо чого може вартувати найменша недбалість у підготовці техніки.

І це не пусті балачки. Зі слів Миколи, лише за півроку їхнім невеликим ремонтним колективом було відновлено понад 40 одиниць бронемашин та вантажних автомобілів не лише для

приймала спеціальна комісія, рахуючи кожен гвинтик, і лише після цього вона транспортувалася в район виконання бойових завдань. «Хлопці в АТО, з якими ми весь час тримаємо зв'язок і передзвонюємось, на поставлену нами техніку не нарікають – вона дуже стала їм у пригоді, вже врятувала не одне життя. І це гордіє - зазначає мій співрозмовник. – За майже рік служби мені не раз доводилось чути, в тому числі і від своїх командирів, мовляв, чого я, будучи обмежено придатним до служби, служу в той час, коли в країні не оголошений воєнний стан. Кажу, підпишете моє звільнення, то я й піду... Треба, кажуть, розбиратися... От і всі балачки на цю тему. З іншого боку, як подумати, за рік служби я не отримав ні статусу учасника бойових дій, ні учасника АТО і, відповідно, не маю жодних пільг. Операцію на серці, яку я потребую по заміні клапана і ту мені не можуть зробити безкоштовно, бо, я з Рівненщини, а не з Волині, як мені сказали у Луцькому госпіталі. А яка різниця?.. І таких питань без відповідей і в армії, і в державі вистачає. Мені навіть у військовому квитку записали, що я не доброволець, а мобілізований. Чому? А тому, що так військкомат «прикривав» плани по мобілізації. Я, по великому рахунку й не претендую на всі ці статуси та пільги, як і не винен, що під час служби в мене прихопило серце і через поставлений діагноз не зміг бути в АТО. Тим не менше, перебуваючи тут, в тилу, і займаючись ремонтом і відправкою техніки на Схід, рахую, що свій громадянський та військовий обов'язок перед державою я виконав, внісши і свій вклад у загальну справу по обороні нашої Вітчизни».

Сергій Тишковець